

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého

Introit: Iz 55, 1-3a

Píseň 442 (Svítá 246) – Pane, dnešek je den chvály

Modleme se:

Pane Bože,
děkujeme za toto další nedělní setkání. Děkujeme za setkání v prostoru kostela, který nám připomíná to, co je nepomíjitelé, nehynoucí, co přetrvává. Proto jsme opustili naše dočasné příbytky, abychom zde v prostoru nerušeném věcmi denní potřeby a spotřeby upevnili svou víru, lásku a naději. Společně i každý za sebe. Abychom upevnili víru, že náš časný život má věčnou cenu, abychom upevnili lásku k sobě navzájem propojením s tvým milosrdenstvím a abychom posílili naději, že naše prchavé dny naplněné prchavými pozemskými skutky mohou už nyní dostávat rysy království nebeského. Prosíme za citlivost pro to, co je nepomíjitelé a nehynoucí, prosíme ať tvůj svatý Duch pronikne k našim lidským smyslům. Přijď k nám a dovol nám se tě dotknout a znovu uvěřit, že život v Kristu má smysl a dobrý cíl.

Amen

Čtení: Mk 4,26-32

Píseň 228 – Ó Pane můj

Text: Kaz 2,18-25

Sestry a bratři,
na bibli mám rád, že jí není cizí ani takové rozpoložení duše, o kterém jsme právě četli. Depresivní pocity marnosti a zbytečnosti do rejstříku našich rozpoložení bytostně patří. Bible to nezastírá a v knize Kazatel tomu otevírá stavidla. Čtenáře nešetří, pocit ztráty smyslu lidského konání je tu líčen odvážně, otevřeně a naplno. S přibývajícím věkem tomu rozumím víc a víc, ale před mládeží bych se asi takto otevřeně o své kmetské zapšklosti mluvit neodvážil. A tak jsem vděčný, že je to právě v bibli. Že i pro tuhle lidskou zkušenost je v bibli místo. Pro zkušenost deziluze a zklamání z domnělého úspěchu a vybudované kariéry. Ano člověk s dospělým věkem někdy ztrácí iluze. A hlavně a velmi reálně kontrolu nad vším, co nashromáždil a vybuodoval. S věkem nám dochází, jak prchavé je to, co vyjadřujeme slovem vlastnictví. Náš majetek hmotný i duševní jednou přestane být naším/mým. Snad po sobě zanecháme něco, co po nás bude tzv. žít dál, ale už svým vlastním, jiným životem. Nejenom majetek, ale třeba i autorská práva. Můžeme to maximálně někomu odkázat, někoho zplnomocnit, ale jak s tím naloží, už neovlivníme.

S předáním štafety odevzdáváme i kontrolu nad ní. A tohle prohlédnutí, prokouknutí šalebnosti vlastnění a zásluh, vede kazatele k prazvláštnímu bilancování. Místo vděčnosti nenávist vůči vlastní práci, kterou neváhá označit za pachtění, místo radosti pocit marnosti a zbytečnosti. Podvedený a zhrzený kmet.

Je pozoruhodné, že kniha Kazatel jako jeden z pěti svátečních židovských svitků je v židovské tradici čtena o svátcích stánků, tedy ve dnech radosti a vděčnosti za úrodu. V čase vinobraní. Bujaré veselí, plné talíře, ošatky a číše. Ale ty rozjeté oslavy nejedou nekontrolovaně. Mají jakýsi regulátor. Svátky stánků také připomínají stany. Stany jako místo dočasného bezpečí a oddechu na cestě z Egypta do zaslíbené země, na cestě z otroctví ke svobodě. Zatančit si, zazpívat, nabrat dech a novou sílu a znovu vykročit. K svobodě je dlouhé putování, tohle ještě není cíl. Kazatelova drsná slova vyvádějí z klamu dosaženého cíle, vedou k vystřízlivění z opojení vlastním úspěchem, vlastním snažením. Ukazují, že to všechno se pro člověka může najednou stát vetchou a promokavou plachtou. To, co jsme celý život budovali a stavěli na solidních základech, se nakonec může ukázat jen jako stanování.

Marnost, krize, (Jára Cimrman by řekl trudnomyslnost) různá slova pro ztrátu smyslu, směru. Kde hledat východisko? Jak se léčit? Je to vůbec léčitelné po té celoživotní dřině, když najednou vyústí do existenciální deprese z pomíjivosti? **„Není pro člověka dobré jíst a pít a při svém pachtění se aspoň pomět?“** Bible zde nabízí jako lék pokrm a nápoj. To, co každý zná jako nezbytnou součást života. To, co každý okusil hned po narození a k čemu ho neomylně vedl základní instinkt. Tohle nezbytné a dennodenní najednou kazatelovi otevírá oči. Žádný výživný potravinový produkt, pitný režim, vitamíny, vlákniny, chemie. To jsou všechno produkty lidského pachtění uložené někde v regálech. Pokrm a nápoj je to, co je připravené na stole. Připravené zde pro nás, pro mě a pro tebe. Nejde o upachtěně vytvořenou zásobu, ale o příležitost společného stolování. **„Jíst a pít znamená při svém pachtění se aspoň pomět!“** Neodolám, abych nedodal, dopřát si trochu hédonismu. Pomět se, o to jde! Mít se, a mít se dobře! A uvědomit si to! Říct si, to se mám, to se máme! Je v tom totiž také příležitost se nechat pozvat, nebo sám někoho pozvat. Pojd', sedni si a ber si. Na zdraví, přátelství, lásku!

Snad by mohl někdo namítnout, že je to laciná útěcha. Dočasné utlumení neřešící podstatu té kmetské existenciální nouze. Krátká euforie, kterou opět vystřídá krize – stoly jsou opuštěné a židle vychladly.., zpívá Jiří Suchý. Možná by to tak bylo, kdyby to nemělo pokračování: **„Shledal jsem, že i to je z Boží ruky“**, pokračuje Kazatel. Pomět se z Boží ruky, tedy nebýt u toho hodování sám. Boží ruka tu není jenom pro mě, je tu pro nás. A tak jako k duchovnímu životu patří čas půstu, stejně tak k němu patří i čas hodování. Je z Boží ruky. Proto říkáme Boží hod vánoční, Boží hod velikonoční. A každá neděle je Božím hodem. Proto jsou neděle z postní doby vyjmuty. Ten nedělní hédonismus je patřičný, stejně jako u Kazatele vede i naši pozornost směrem k dárci, ke štědrosti Boží. A o to jde. O pozornost k oblasti, která je mimo naše pachtění, k oblasti, bez které by naše lidské snažení bylo opravdu jen marností. Marností, která nemá řešení.

Ježíšovo připodobnění království Božího k semeni v zemi, o němž jsme četli v prvním čtení, ukazuje právě k tomu, co je mimo naši vůli, mimo naše možnosti. Ke klíčení a růstu semene v půdě. My můžeme bdít nebo si jít lehnout, ono si vyklíčí

bez nás. Můžeme se přetřhnout námahou, ono si poroste svým vlastním a jistým tempem. A tak zatímco Kazatel ve svém mudrování běduje nad prchavostí lidské snahy, evangelista mluví o tichém růstu Božího království mimo naši režii. Zatímco kazatelovi dělá starost běh světa a marnost lidského snažení, evangelista z marnosti lidského snažení vysvobozuje. Pracovat má smysl, ale jen když známe své meze. Zasívat zrnka dobra, zrnka lásky, ale nesnažit se spasit svět. To není naše věc. Obě čtení zároveň shodně ukazují na to, že lidské snažení a Boží milost patří k sobě. Bez tohoto propojení dobré ovoce nedozraje. Chuť pokrmů a nápojů, které byly výsledkem lidské práce, přivodila kazateli dobrou mysl, ale také ho přivedla zpět k Boží štědrosti. Evangelista ukazuje na lidský podíl zasévání a žně a Boží podíl růstu. Jak je to osvobozující užít si plodů své práce. Jak je osvěžující umět zaslechnout ve výroku „ne samým chlebem“, že chlebem také. Jak je důležité, že chci-li hladového a žíznivého duchovně oslovit, musím mu dát nejdřív najíst a napít.

Pokrmý a nápoje jsou lidské výtvořiny z Božích darů. Ježíš podává chléb a kalich a říká, v tom chlebu a v tom víně mě hledejte. Mou cestu přes kříž k vám si takto připomínejte. Nemohl zvolit lepší způsob. Je to prosté a stravitelné. Tělesné sycení podivuhodně přechází v duchovní. A naše lidské jednání může mít podíl na růstu Božího království. A jeho plody můžeme už dnes ochutnávat. Díky za to, Pane Bože.

Amen

Píseň – S 109 Jak vzácnou přízeň

Večeře Páně

Přímluvná modlitba

Pane Bože,

prosíme za všechny upachtěné lidi, za všechny, kdo nenacházejí smysl ve své práci a ztrácejí radost i z toho, co se jim podařilo, co udělali dobře.

Prosíme za ty, kdo neumějí odpočívat i za ty, kdo jsou znuděni nicneděláním.

Prosíme za ty, kdo jsou přesyceni konzumem a nadbytkem a ztratili schopnost radovat se z maličkostí.

Prosíme za lidi trpící hmotnou a sociální nouzí, za hladové, za bezdomovce, za vězně, za lidi zotročené závislostmi.

Prosíme za Viliama, který znovu upadl do drogové závislosti a za Martina, který se ocitl znovu na ulici.

Prosíme za pokoj na Zemi, nyní zvláště za nastolení míru mezi Izraelci a Palestinci.

Modlitba Páně

Ohlášky

Sbírka

Píseň – 627 Má duše Boha velebí

Poslání:

Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustíte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky. Ko 2,6-7

Píseň - 685 I když se rozcházíme